

Hồi 40

Phải chính tại hạ đây

Thiên Lang lạnh lùng nói với Vương Ốc Tản Nhân rằng:

- Kỳ huynh, tài ba của y cao minh hơn sao được chúng ta.

Ông già mãi võ đưa mắt nhìn ba người nhếch mép cười và đáp:

- Lão đầu có cần cao minh hơn ba vị đầu, quý hồ bất chước giống hệt như ba vị là được rồi.

Lúc ấy Thiên Hồ bỗng đột nhiên xen lời nói:

- Lão tặc, người phải nhận thua chúng ta mới phải chứ.

Ông già trợn tròn xoe đôi mắt nhỏ lên tiếng hỏi lại:

- Già này thua ở chỗ nào?

Thiên Hồ cười khanh khách đáp:

- Khi ta ra tay, đồng thời có ném luôn năm chiếc thần châm một lúc, hiện giờ trên đầu ngón tay nào cũng có một mũi thần châm, người không tin thử tiến tới gần nhìn kỹ xem.

Mọi người nghe thấy mục ta nói như vậy đều kêu “ồ” lên một tiếng, và mới biết mục đã ngâm ngâm ném năm chiếc kim châm một lúc, nhưng không ai trông thấy rõ hết.

Quý vị nên rõ Bạch Mi Trâm của Thiên Hồ nhỏ như sợi tóc vậy, dài hơn tấc, mục dấu ở trong móng tay và lúc ném nhanh như thế, nếu ai không chú ý tới dù là tay cao thủ thượng thặng cũng không biết mục sử dụng mấy cây thần châm ấy.

Mọi người đang tặc lưỡi khen ngợi, thì ông già mãi võ đã cười mũ nỉ xuống giơ tay lên gãi đầu cười ha hả đáp:

- Lúc nãy không thấy người nói năng gì hết lẳng lặng thưởng cho già này một mũi kim, nên già này mới đề cao cảnh giác. Bà già họ Phù ơi, bà đừng có nói khoác với mọi người làm chi, này đây năm mũi kim của bà đều đã nằm cả trong tay của già đây.

Mọi người nghe thấy ông già nói như thế lại càng kinh hãi thêm.

Tới lúc này không còn ai dám khinh thường ông già nữa, nên ông ta nói gì ai cũng tin hết, vì vậy tất cả mọi người đều chăm chú nhìn vào ông, quả nhiên ông ta ung dung rút thanh kiếm gỗ ở dưới nách ra đưa tới trước mặt Thiên Hồ cười hì hì nói tiếp:

- Này đây, bà già kia nhìn kỹ đi, có phải năm mũi kim bảo bối của bà đều ngoan ngoãn nằm yên ở trên mũi kiếm của lão phu đây không, bây giờ bà đã tin rồi đấy chứ?

Lúc ấy mọi người quả thấy trên đầu kiếm gỗ ấy có mấy điểm ánh sáng chói lọi rất nhỏ, mới hay đó là đuôi của năm mũi kim Bạch Mi Trâm của Thiên Hồ.

Thiên Hồ tức giận đến người run lấy bẫy, không sao nói được nửa lời. Còn Thiên Lang thì mặt xam hai mắt xì tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi và chăm chú nhìn thẳng vào mặt đối phương.

Vương Ốc Tản Nhân thấy vậy đột nhiên cười ha hả xen lời nói:

- Thật không ngờ trong một ngày nhóm Võ Lâm Lục Tuyệt đã có ba người bị bạn đánh bại. Bạn có thể tự hào với thiên hạ võ lâm đấy. Bây giờ đệ chỉ muốn bạn cho biết tên họ thôi, bạn cho biết xong chúng tôi rút lui ngay.

Ông già mãi võ lại cắp thanh kiếm gỗ vào nách cười hì hì đáp:

- Điều này không thuộc vào việc hẹn ước, lão phu chả nói rồi là gì, ta là một lão già vô danh không có tên tuổi gì hết.

Thiên Lang bỗng thét lớn rút luôn cây Bạch Ngọc Như Ý ra múa một vòng rồi quát hỏi tiếp:

- Lão già kia, nếu người không xưng tên tuổi thì đừng có hùng ra khỏi được Công Tôn Bảo này.

Ông già mãi võ lại rút đầu rút cổ vừa cười vừa đáp:

- Vừa rồi lão đã được ăn uống no say rồi, cũng chả muốn rời nơi đây làm chi nữa.

- Nếu người không muốn sống sót rời khỏi nơi đây thì càng hay.

Thiên Hồ đã thấy chồng rút khí giới ra, mụ ta cũng rút luôn cây Bạch Ngọc Như Ý tiến lên mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt ông già.

- Hà hà, có phải ba vị muốn thị nhiều thắng ít đấy không?

Ông già mãi võ lại rút luôn thanh kiếm gỗ ra cầm ở trong tay nhếch mép cười hỏi như vậy và nói tiếp:

Lại đây, Tam Tuyệt trong Võ Lâm Lục Tuyệt cùng ra tay tấn công lão phu một lúc đi.

Không ai ngờ ông ta lại dám táo bạo như thế, càng nói càng hăng, dám thách thức Thạch Thành Song Hưng với Vương Ốc Tản Nhân cùng liên tay đấu với mình.

Quý vị nên rõ Võ Lâm Lục Tuyệt người nào người ấy võ công đều luyện tới mức thượng thừa nay gặp một ông già gầy gò bé nhỏ

không có tên tuổi gì hết mà dám thách thức Tam Tuyệt liên tay đấu với mình, như vậy thật là một chuyện hãn hữu nhất trong võ lâm.

Vương Ốc Tản Nhân thấy vợ chồng Thiên Hồ đã rút khí giới ra, y cũng biết vợ chồng họ xưa nay vẫn có một điều lệ là bất cứ đấu với một người hay một trăm người cũng vậy, bao giờ hai vợ chồng họ cũng liên tay đấu và y biết ông già trông rất tầm thường này thể nào cũng là một người rất có lai lịch võ công thể nào cũng không thể kém ba người mình, nên mới dám thách thức như thế, nhưng Tản Nhân không muốn để cho thiên hạ chê cười là mình thị nhiều thắng ít, vội lui về phía sau mấy bước để cho vợ chồng Thiên Lang đấu với ông già trước, thử xem tài ba của ông ta đến đâu thì lúc ấy mình mới ra tay đối phó cũng chưa muộn.

Vợ chồng Thiên Lang Thiên Hồ ngông cuồng quen đi rồi và không coi luật lệ của võ lâm vào đâu cả, vì thấy ông già mãi võ quá khinh thường hai vợ chồng mình nên cả hai cùng nổi nóng xông lên đánh ông ta tới tấp, còn vụ đánh cuộc với ông già vừa rồi thì vợ chồng y đã quên sạch.

Hai vợ chồng cười nhạt một tiếng mỗi người một cây Ngọc Như Ý chia làm tả hữu cùng xông vào tấn công vào ngang lưng ông già mãi võ liền.

- Hai vợ chồng có thật định ra tay đấu với lão không?

Ông già mãi võ vừa nói vừa lướt qua giữa hai cây Ngọc Như Ý của vợ chồng Thiên Lang.

Vợ chồng họ đã phát động thế công rồi, khi nào chịu để cho ông già thoát thân, nên hai vợ chồng lại múa tít cây Ngọc Như Ý xông lên tấn công tiếp.

Không hiểu ông ta dùng thân pháp gì, chỉ thấy ông ta đã thoát ngay ra ngoài vòng đấu lớn tiếng cười và nói:

- Hà hà, lão già họ Kỳ thông minh hơn vợ chồng ngươi nhiều.

Thiên Lang bị ông ta chọc tức đã nổi khùng, hơn nữa y lại là người tự thị rất cao, nghe thấy ông ta khen ngợi Vương Ốc Tản Nhân cao minh hơn mình liền giận dữ quát hỏi:

- Kỳ huynh cao minh hơn chúng ta ở điểm nào?

- Y cao minh hơn các ngươi ở chỗ tự biết mình.

- Ngươi dám khinh thị lão phu như thế phải không?

- Nếu ra tay đấu với nhau thực sự, lão chắc hai vị chống đỡ không nổi thế võ của lão đâu.

Thiên Lang Thiên Hồ nghe thấy ông già nói khinh thị mình như thế, tức giận chịu không nổi, kẻ hù người gào cùng múa tít hai thanh Ngọc Như Ý hóa thành muôn đạo hào quang nhằm toàn thân ông già mãi võ tấn công xuống.

Thiên Lang còn nói:

- Hì hì, nếu người thắng nổi thế công này của vợ chồng lão phu thì vợ chồng lão phu về núi ngay.

- Thiên Lang, người nhìn kỹ đây nhé.

Ông già vừa nói xong, mọi người đã nghe thấy có mấy tiếng kêu “loong coong” thì ra hai cây Ngọc Như Ý của vợ chồng Thiên Lang đã bị gạt sang hai bên ánh sáng lóe mắt vừa tắt lịm, ba cái bóng người cùng nhảy ra bên ngoài, mọi người còn nhìn thấy chân của vợ chồng Thiên Hồ hình như còn lảo đảo mấy cái mới đứng vững được, còn ông già mãi võ tay cầm kiếm vẫn cười hì hì đứng tại đó như đinh đóng cột vậy.

Mọi người thấy vậy đều biến sắc mặt và cùng nghĩ thầm:

“Vợ chồng Thiên Lang, Thiên Hồ đều được liệt vào nhóm Võ Lâm Lục Tuyệt, mà bây giờ cả hai chống đỡ không nổi một thế kiếm của lão già này...”

Trong lúc mọi người đang suy nghĩ thì Thiên Lang đã lớn tiếng quát hỏi:

- Lão tặc, Hắc Y Côn Luân là người thế nào của người?

Hắc Y Côn Luân Ma Lạc chính là một nhân vật rất thần bí mới xuất hiện trên giang hồ trong mấy năm gần đây, nhưng tiếng tăm rất lừng lẫy, nghe nói người này là môn đồ của Kiếm Thần Côn Luân Lão Nhân đã quy ẩn từ hồi gần trăm năm về trước. Hắc Y Côn Luân quen sử dụng Lưu Tinh chùy, võ công cao siêu khôn lường, tuy ra đời không lâu nhưng người trong võ lâm ai cũng biết tiếng. Mọi người nghe thấy Thiên Lang hỏi như vậy, chắc y thể nào cũng phát hiện ra cái gì rồi mới lên tiếng hỏi như thế, nên ai nấy để chăm chú nhìn cả vào mặt ông già để xem ông ta trả lời ra sao.

- Hà hà, ta đã nói qua rồi, với các người tuy là người trong nhóm Lục Tuyệt, nhưng muốn biết lai lịch của lão phu vẫn không phải chuyện dễ.

Thấy ông già trả lời một cách bâng quơ như vậy, rồi thấy ông ta bỗng nhiên thâu kiếm gõ lại cặp vào nách, chấp tay chào và cười hì hì nói tiếp:

- Bạn già này sành sỏi đấy, Hắc Y Côn Luân Ma Lạc chính là mỗ đây.

Nói xong, ông ta liền giơ tay lên vuốt mặt một cái. Mọi người mới hay ông già là một thanh niên tuổi trạc hai mươi bốn hai mươi lăm, mặt gầy gò, da đen nhánh, trông rất cương nghị, nhất là đôi mắt sắc như kiếm và có ánh sáng tia ra. Còn ông già lộ khụ hồi nãy thì đã biến mất rồi.

Thiên Lang ngẩng mặt lên trời rú như tiếng sài lang hú và nói:

- Tiểu tử, lão phu đang muốn kiếm người đây.

Đúng lúc ấy bên ngoài bỗng có một thiếu nữ áo đen đẹp như hoa nở, thân hình mảnh khảnh, tuổi trạc mười bảy mười tám, vẻ mặt u oán, hai mắt sưng húp, hình như đã bực tức vì ai mà khóc một trận khá lớn rồi.

Thiên Hồ đã nhận ra thiếu nữ ấy là ai, quên cả việc tấn công Hắc Y Côn Luân liền chạy lại nghênh đón thiếu nữ và nói:

- Lan Nhi, con đi đâu mà làm mẹ tìm kiếm hoài không thấy?

Thiếu nữ nọ ngừng chân lại hậm hực đáp:

- Lan nhi, ai là Lan nhi của bà nào?

Thiên Hồ thấy thiếu nữ giống hệt con gái của mình trả lời như vậy liền ngăn người ra hỏi:

- Cô là...

Thiếu nữ nọ tỏ vẻ ghét hận, hậm hực đáp:

- Nói thực cho bà biết, tôi là Liễu Kỳ.

Nàng vừa nói dứt đã quay người lại gọi:

- Sư phụ!

Rồi nàng như con chim nhảy xổ vào lòng Tam Nhân Tỳ Ni Thẩm sư thái.

Thiên Hồ là người trong nhóm Lục Tuyệt, có bao giờ bị ai làm bẽ bàng như thế này đâu. Hướng hồ trông thấy Liễu Kỳ khiến mục lại sực nhớ tới một việc cũ liền nổi khùng, cười the thé nói:

- Con nhãi họ Liễu kia, thế ra mi là nghiệp chủng của Nhiếp Ngũ Nương đấy?

Nói xong, mục giơ tay lên ném một cái.

Hắc Y Côn Luân bỗng nhanh như điện chớp nhảy xổ tới, múa thanh kiếm gỗ khua vào phía sau Liễu Kỳ, mồm thì quát mắng Thiên Hồ rằng:

- Thiên Hồ, thủ đoạn cắt cỏ nhỏ rể này của người độc ác thực.

Mọi người đã thấy đầu thanh kiếm gỗ của chàng có một mũi kim bạc bóng nháng. Sự thể biến đổi một cách đột ngột như vậy, khiến ai nấy đều rùng mình biến sắc mặt, không ngờ Thiên Hồ là người có thân phận lai lịch như thế mà lại ra tay hạ độc thủ giết lén một kẻ hậu sinh như vậy. Cũng may Hắc Ma Lạc lại nhanh tay cứu kịp. Bằng không, cô bé đã toi mạng rồi.

Thiên Lang thấy hành động của Thiên Hồ như vậy cũng bất mãn, liền cau mày lại, khê trách rằng:

- Nương... tử

Thiên Hồ sầm nét mặt lại quát tháo:

- Tôi cái gì, lão bất tử kia, ngươi còn không quên được dâm phụ đã chết rồi phải không? Ngươi muốn ra nhận con nghiệp chướng kia thì cứ việc ra nhận đi!

Thẩm sư thái ôm lấy Liễu Kỳ và trông thấy rõ cử chỉ của các người vừa rồi, Ma Lạc đã hai lần nhắc nhở đến Bạch Mi Trâm và còn nói: “Hễ người nào bị những kim độc ấy bắn trúng, sau khi chết không có chút hần tích gì cả! Như vậy có phải là chết oan uổng không? Ngày hôm nay cũng nên giở món nợ từ hồi mười chín năm trước ra để người ta thanh toán mới được!”

Nghe những lời nói trên, Thẩm sư thái đã biết bên trong thế nào cũng có nguyên nhân gì, chứ không khi nào Ma Lạc lại đem những lời lẽ ấy ra nói chơi thế đâu. Nhất là khi Liễu Kỳ nhảy xổ tới mình, Thiên Hồ lại còn bảo con nhỏ: “Thế ra mi là nòi giống của Nhiếp Ngũ Nương đấy!”

Tiếp theo, mục lại ra tay hạ độc thủ, dùng Bạch Mi Trâm định giết hại con nhỏ, nếu Hắc Y Côn Luân không nhanh tay cứu giúp cho, có phải con nhỏ toi mạng rồi không? Sau đó mục còn nói cái gì: “phen này ta nhỏ cỏ phải nhỏ tận gốc rễ mới được!” chẳng hạn, như vậy thủ đoạn của mục ta thực là ác độc vô cùng! Đồ đệ của ta với mục có thâm thù đại hận gì đâu? Vẫn biết mục đang nóng lòng muốn biết con nhỏ có phải là con gái của mục không thực; nhưng mục không nên giở độc thủ định giết một con nhỏ như thế...

Nghĩ tới đó, Thẩm sư thái giật mình đến thót một cái, và lại nghe thấy Thiên Hồ quát bảo Thiên Lang ra mà nhận nòi giống của mình đi...

Thấy sự thể biến chuyển như vậy, Tam Nhữn Tỳ Ni có phải là người ngu dốt đâu, chỉ hơi suy nghĩ một chút là vỡ nhẽ liền. Bà ta lại nghĩ tiếp:

“Phải đấy! Đồ đệ của ta giống hệt như con gái của Thiên Hồ. Như vậy, chả lẽ Liễu Kỳ, đồ đệ của ta cũng là con gái của Thiên Lang hay sao? Đúng rồi, năm xưa Nhiếp sư muội, vì trong bụng có mang với nhân tình, sợ chồng hay, nên nàng mới đang tâm ra tay giết chồng và phóng hoả đốt nhà để phi tang như thế. Sau, Triển Nguyên Nhân tới can thiệp, sư muội ta cũng định giết cả người bạn thân của chồng. Trong lúc hai người kịch chiến với nhau, Thiên Hồ ẩn nấp trong xó tối, dùng Bạch Mi Trâm tấn công lên nàng, trúng ngay vào chỗ hiểm yếu. Bằng không, kiếm của Nguyên Nhân chỉ đâm phải cánh tay của nàng thôi, nếu không vì mũi kim độc kia thì khi nào nàng lại bị chết ngay tại chỗ như thế?”

Nghĩ tới đó, bà ta khích động vô cùng, sầm nét mặt lại, đẩy Liễu Kỳ ra, vội đứng dậy, múa cây phát trần tiến lên nghênh đón Thiên Hồ, mồm thì quát lớn:

- Tri Tú (tên tục của Thiên Hồ), bây giờ bản ni đã rõ chuyện rồi! Năm xưa, sư muội của bản ni đã bị độc trâm của người giết chết, chứ không phải bị Nguyên Nhân giết!

Thiên Hồ chỉ đưa mắt nhìn Tỳ Ni một cái, tỏ vẻ khinh thị đáp:

- Đến bây giờ muội mới biết là đâm phụ bị ta giết chết ư? Phải đấy, người làm gì nổi ta nào?

Tỳ Ni gượng cười đáp:

- Nếu phải thì muội đền mạng cho sư muội ta đi!

Bà ta tức giận vô cùng, nên chưa nói dứt lời đã múa phát trần tấn công ngay vào ngực Thiên Hồ.

Thiên Hồ không coi đối thủ vào đâu, chỉ đưa cây Ngọc Như Ý lên chống đỡ thôi. Lúc ấy tình thế trong đại sảnh thay đổi một cách đột ngột. Triển Nguyên Nhân liền thở nhẹ một cái, còn Công Tôn Vô Kỵ thì giận dữ đến đờ người ra, quát lớn:

- Lão tặc bà, ta phải giết người mới xong!

Lúc này Liễu Kỳ đã biết hung thủ giết mẹ mình là Thiên Hồ chứ không phải là sư phụ của người yêu, nàng liền hét lên một tiếng, múa kiếm xông lại tấn công Thiên Hồ ngay, mồm thì quát mắng:

- Hừ! Ta phải giết chết người để trả thù cho mẹ ta!

Đang lúc ấy, bên ngoài bỗng có tiếng người rất thánh thót nói vọng vào:

- Hừ! Người chưa xứng đấu với mẹ ta!

Tiếng nói vừa dứt, đã có một bóng đen ở bên ngoài phi vào, nhanh như điện chớp, ngăn cản bước tiến của Liễu Kỳ ngay.

Lúc ấy mọi người mới thấy rõ người đó là một thiếu niên mặt đen nhánh, tuổi trạc mười bảy mười tám, tay cầm một thanh đoản kiếm bóng nháng.

Liễu Kỳ vội ngừng chân lại, ngấm nhìn đối phương giây lát, rồi sắc mặt lơ lạt, người run lẩy bẩy, đột nhiên quát mắng lại:

- Hừ! Thế ra con nhãi này, mi là tiểu hồ ly đấy?

Thế là hai người như kẻ thù tám đời với nhau, ra tay đấu kịch liệt khôn tả. Thiếu niên gầy gò da đen kia cũng quát lên:

- Mi mới thực là con nhãi hồ ly tinh!

Hắc Y Côn Luân hình như đã nhận ra thiếu niên da đen kia là ai rồi, liền lắc đầu thở dài và nói:

- Như vậy tình thế lại càng phức tạp thêm!

Chàng vừa nói vừa lắc đầu, và đang định rút lui. Thiên Lang đã phá lệ thường của mình, không xông vào đánh giúp, để mặc cho Thiên Hồ đấu với Tỳ Ni mà chỉ khoanh tay đứng đó xem thôi. Y bỗng thấy Hắc Ma Lạc đang định rút lui liền quát lớn:

- Tiểu tử, người không giải quyết xong câu chuyện ở đây mà còn định đào tẩu phải không?

Nói xong, y xông lại chặn đường, không để cho Hắc Ma Lạc rút lui.

Tay vẫn cầm thanh kiếm gỗ, Hắc Ma Lạc rút đầu rút cổ đáp:

- Hi! Lạ lùng thực! Sao người còn ngăn cản ta làm chi? Việc của ta định nói chẳng rõ rệt rồi là gì?

Thiên Lang lại quát tiếp:

- Tiểu tử, biết điều thì mau trả ngay Khảm Ly đơn cho lão phu! Lão phu sẽ nể mặt tôn sư mà tha cho người đi liền.

Hắc Ma Lạc đột nhiên ôm bụng cười ha hả. Thấy chàng đột nhiên cười như vậy, Thiên Lang cảm thấy hổ thẹn, hai má đỏ bừng, giận dữ quát hỏi:

- Người cười gì thế?

- Tôn sư không ra ngoài giang hồ đã hơn trăm năm rồi, như vậy làm sao mà quen biết được một kẻ hậu sinh tiểu bối như ngươi, mà ngươi lại làm như quen biết ân sư của ta đã lâu rồi vậy?

Thiên Lang càng hồ thẹn và tức giận thêm, vội tiến lên một bước, cười khinh nói:

- Tiểu tử, người có chịu trả lại Khảm Ly đơn cho lão phu không?

Y vừa nói vừa tiến lên. Y càng tiến nhanh bao nhiêu, Hắc Ma Lạc lại lùi nhanh bấy nhiêu, lúc nào hai người cũng chỉ cách nhau chừng mấy thước thôi và chàng ta vẫn cười hì hì nói tiếp:

- Lão họ Phù kia, nói thật cho ngươi biết, hai viên thuốc của ngươi, ta đã dùng một viên để cứu con rể của ngươi rồi, còn một viên nữa thì ta thay mặt ngươi, tặng cho người bạn thân của con rể ngươi. Như vậy, ta không lấy một viên thuốc nào của ngươi hết!

Thiên Lang tính nóng như lửa, nay bị Hắc Ma Lạc chọc tức như vậy, khi nào chịu được, liền quát lớn một tiếng, rồi múa tả chưởng nhằm người đối thủ tấn công luôn.

- Có phải ngươi định tâm để cho ta được nổi danh phải không?

Hắc Ma Lạc nói như vậy, nhưng không lui bước như trước nữa, trái lại cũng giơ tả chưởng lên chống đỡ thế công của Thiên Lang ngay.

Tuy Hắc Ma Lạc võ công cao siêu không kém gì Võ Lâm Lục Tuyệt, nhưng dù sao cũng hãy còn ít tuổi, công lực và hỏa hầu thể nào cũng kém đối phương.

Thiên Lang không ngờ chàng ta lại dám giơ chưởng lên chống đỡ, liền nhấn mạnh thêm sức vào tả chưởng.

“Bùng”

Chưởng thế của hai người vừa va đụng vào nhau, cả hai đã dùng đến tám thành chân lực, nên cùng bị đẩy lui mấy bước.

Hắc Ma Lạc cảm thấy khí huyết trong người rạo rục và lão đảo suất ngã, bụng liền bảo dạ rằng:

“Người trong nhóm Lục Tuyệt lợi hại thật!”

Còn Thiên Lang cũng không hơn gì đối thủ, y cũng thấy tai hoa chóng mặt chói sáng váng cả người.

Như vậy hay người không kém ai cả, nhưng y là người sành điệu, trong lòng đã kinh hãi và nghĩ thầm:

“Không ngờ tiểu tử này đã học được hết chân truyền của phái Côn Luân rồi, nhưng ta là người trong nhóm Lục Tuyệt, chả lẽ lại để

một thằng nhỏ ngoài đôi mươi này đấu ngang tay với ta? Như vậy ta còn mặt mũi nào đi lại trên giang hồ nữa?”

Nghĩ như vậy, y không sao nhịn được, vừa lùi bước một cái lại tiến lên ngay, múa tít cây Ngọc Như Ý tấn công tới tấp, mồm thì cười ha hả và nói tiếp:

- Hà hà! Tiểu tử, phen này ta sẽ cho mi biết thân!

Hắc Ma Lạc tay vẫn cầm kiếm gỗ, tuy mồm vẫn cười hì hì, nhưng không dám khinh thường như trước nữa, vội giở toàn lực ra chống đỡ. Nhờ vậy mới hóa giải nổi mấy thế công rất lợi hại của mình, nhưng trong lòng cũng phải kinh hãi thầm bụng bảo dạ rằng:

“Thực không ngờ công lực của tiểu tử này lại mạnh như vậy!”

Nghĩ đoạn, y cười nhạt một tiếng rồi thay đổi thế võ khác, cây Ngọc Như Ý của y bỗng hóa thành một luồng ánh sáng chói lọi và bao trùm lấy cả người với kiếm của Hắc Ma Lạc. Nhưng võ công của Hắc Ma Lạc đã học được hết chân truyền của Côn Luân lão nhân, nhất là môn kiếm pháp của chàng lại càng tinh diệu hơn, thân pháp của chàng cũng phiêu hốt khiến Thiên Lang không sao biết rõ được thân hình của chàng thực hư như thế nào? Tha hồ y giở toàn lực ra tấn công, và đã dùng ánh sáng của Ngọc Như Ý bao trùm người chàng rồi nhưng vẫn không sao thắng thế chút nào.

Trong đại sảnh, sáu người thành ba đôi đang kịch chiến với nhau. Lúc này đại hội Ngao Sơn đã thay đổi lớn Thác Thành Song Hung vốn dĩ là người được mời đến giúp sức, sở dĩ vợ chồng y vui lòng nhận lời lên Ngao Sơn là vì một tên đồ đệ bị đuổi của y là Trương Lão Tam đã bị toi mạng ở trong Tuyết phủ, và cũng vì nể mặt Công Tôn Vô Kỵ nữa. Ngờ đâu sự thế lại biến hóa một cách đột ngột như thế, hung thủ giết chết Nhiếp Ngũ Nương không phải là Triển Nguyên Nhân nữa, mà là Thiên Hồ Tri Tú.

Về phần Triển Nguyên Nhân thấy sự hiểu lầm mười tám năm qua đã giải quyết xong, nên ông ta cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng. Riêng có Công Tôn Vô Kỵ cảm thấy áy náy khó xử hết sức, vì y có ngờ đâu hai người mình mời tới, lại biến thành kẻ địch chính như thế?

Vương Ốc Tản Nhân tới Ngao Sơn giúp sức là vì y đang liên tay với Thác Thành Song Hung vừa đẩy Thanh Lam rút xuống vực thẳm xong, thì Công Tôn Vô Kỵ cũng vừa tới nơi, tiện thể mời y lên trợ chiến giúp, nhưng từ khi y thấy Hắc Ma Lạc lộ diện, người của Võ

Lâm Lục Tuyệt vừa ra tay đấu đã thua ngay trận đầu tiên, Thiên Lang với Hắc Ma Lạc có thù hằn riêng, việc này không thể coi như là nuốt lời hứa được, còn y dù sao cũng phải giữ lấy thân phận mình, cho nên vừa lui về chỗ ngồi, đã tỏ rõ thái độ ngay. Y bảo với Công Tôn Vô Kỵ rằng:

- Cuộc đại hội Ngao Sơn hôm nay, Vương Ốc Tản Nhân tôi xin giữ thái độ trung lập.

Vô Kỵ xét kỹ toàn cục, thấy sự thế không phải là tầm thường, nhất là đại sư huynh của y là Mẫn Trường Khương lại chưa tới, y ngẫm nghĩ giây lát rồi đột nhiên cười một hồi dài rồi đứng dậy hai mắt nhìn tròn trọc vào Nguyên Nhân và nói:

- Triển lão ca, cuộc hội họp hôm nay vốn dĩ là để dứt khoát vụ ân oán cá nhân của chúng ta, không ngờ đệ chưa kịp tiếp chuyện Triển huynh thì lại có sự thay đổi một cách đột ngột như thế này. Bây giờ có thể nói chuyện ân oán của chúng ta coi như là đã xong, nhưng nhân dịp này đệ cũng muốn lãnh giáo Triển huynh vài thế võ!

oOo